Viața sportivului

PE COORDONATELE ETICII SPORTIVE

Aplauze pentru Corneliu Oros la sfîrșit de carieră internațională

UN MARE SPORTIV, DAR MAI ALES UN OM...

Din toamna trecută căpitanul reprezentativei noastre de volei, **Corneliu Oros**, și-a propus să pună capăt carierei de jucător international. Se apropia de cel de al 32-lea an și, sincer cu el și cu cei din jur, socotea că e timpul să cedeze celor mai tineri locul la „pupitrul" naționalei. Retragerea sa a stîrnit regrete în rîndul colegilor din echipa națională care a trecut prin momente grele în procesul de reconstrucție pe „mîna" altor dirijori. Nu de puține ori i-am auzit pe actualii purtători ai tricourilor reprezentativei spunind : **„Nelu ne cunoștea bine pe toți și știa ca nimeni altul să ne pună în valoare calitățile și să ne scolească defectele... Pe „pasa" lui ne duceam întotdeauna cu curaj și siguranță..." „Era omul care ne strîngea în jurul său și ne îndemna în jocurile grele, gîndea fiecare fază și ne ținea permanent atenția trează... De cînd s-a retras el, este atîta muțenie în teren ! Și asta nu face bine randamentului".** Au simțit-o din plin — și ne-au mărturisit-o — chiar antrenorii lotului național. **„Mai mult decît jucătorul Oros, echipa a simțit lipsa omului Oros, a liderului autentic și unanim acceptat care ținea în mînă echipa, nu numai în joc, ci și în afara terenului, impunînd prin autoritatea sa, prin exemplul său, o conduită favorabilă muncii"**, este de părere antrenorul Nicolae Sotir.

Peste cîteva zile, cu prilejul Turneului internațional al României, Corneliu Oros se va afla însă din nou în mijlocul echipei de care în fapt s-a despărțit de cîteva luni. Este invitat pentru o festivitate de despărțire, oficială. Un gest frumos al echipei și al federației față de „internaționalul" de pînă mai ieri, o dovadă a respectului și afecțiunii față

de un mare sportiv, de un OM în primul rînd. Un gest pe care-l merită cu prisosință sportivul dinamovist pentru o carieră lungă și strălucită, făurită și întreținută cu multă trudă, cu inteligență, cu dragoste pentru volei, cu totală dăruire fie sub culorile echipei naționale, fie sub cele dinamoviste. În cei 18 ani de cînd practică voleiul — inițial la **Școala sportivă din Oradea**, sub îndrumarea prof. **Eugenia Junker**, apoi (14 ani) la Dinamo, precum și în echipele reprezentative, Corneliu Oros a avut mari satisfacții și împliniri. „Cea mai mare — ne mărturisea recent — **este aceea că împreună cu colegii de generație am pus umărul și, după mult zbucium și îndîrjire, am reușit să readucem la suprafață voleiul românesc masculin, după căderea sa din plutonul fruntaș ce a urmat argintului obținut la „mondialele" din 1966 de o generație strălucită dar care pe atunci părăsea arena".** În acest răstimp, Nelu a avut și alte mari satisfacții : 10 titluri de campion al țării, cu Dinamo, în ultimele 11 ediții ale campionatului național, ceea ce a făcut ca această echipă să treacă în fruntea topului cîștigătoarelor ; participarea la cinci finale ale C.C.E. și Cupei cupelor și cîștigarea ambelor trofee (Cupa cupelor în 1979 — în Belgia, iar Cupa campionilor anul trecut în Spania, la Palma de Mallorca) ; de trei ori medalii în campionatul european de tineret și de seniori și, în fine, medaliile olimpice de la Moscova. Un frumos bilanț ce încununează o frumoasă carieră sportivă, apreciată pe toate meridianele. În februarie trecut, spre a evoca un moment, elocvent în acest sens, la festivitatea de închidere a turneului final al C.C.E. de la Paris, voleibaliștii sovietici, cîștigătorii trofeului, l-au invitat la un moment dat în cercul lor, **„așa, să mai schimbăm cîteva cuvinte"** și i-am văzut cîtă bucurie le-a făcut prezența sportivului dinamovist. Erau niște mari campioni, majoritatea avînd la... butonieră aurul mondialelor, „europenelor" și Olimpiadei, care-l priveau cu dragoste și respect și-l ascultau cu luare aminte... Tot atunci, președintele clubului italian Robe di Kappa Torino, **Lino Zecchini**, care adusese cîte un mic dar în exclusivitate pentru gazetarii peninsulari care însoțiseră echipa, s-a prezentat și la masa delegației dinamoviste cu același dar, pentru Oros, spunîndu-i : **„Acesta este special pentru tine, Oros, fiindcă... fiindcă tu ești un mare campion".** Cuvinte cu care, poate, Nelu era obișnuit, dar care pe noi, ceilalți, ne-au emoționat. Cuvinte care spun cam totul despre un sportiv remarcabil, despre un om împlinit și pe tărîm profesional — absolvent al Facultății de filologie, stăpînind perfect cîteva limbi străine și fiind promovat pe un post de răspundere în cadrul clubului Dinamo —, precum și în viața de familie, fiind, la 32 de ani, tatăl unui băiețel, Călin, de 7 ani și al unei fetițe, Teodora, de 6 ani. Cuvinte frumoase despre un sportiv de elită, dar mai ales despre un OM...

Aurelian BREBEANU

A PIERDUT CONCURSUL ȘI A CÎȘTIGAT O PRIETENĂ

În pădurea Cinge de pe platoul Cornești, din vecinătatea municipiului Tg. Mureș, se desfășurau zilele trecute întrecerile de orientare turistică din cadrul Festivalului sporturilor tehnico-aplicative. Traseele lungi, dificile, prin hățișuri, pe terenuri denivelate, cu zeci de puncte de control ce trebuiau descoperite, „punctate" după hartă și busolă, contra-cronometru, puneau la serioase încercări pe cei peste 160 de concurenți, băieți și fete, dar probau și frumusețea acestui „sport al pădurilor". Eleva Gabriela Schmidt, *de curînd intrată în clasa a X-a la liceul industrial din Cugir, o fetiță cu părul tuns băiețește, cu ochii luminoși, alerga din răsputeri pe ultima parte a cursei. Pe obraji îi curgeau boabe de sudoare, dar cine să le bage în seamă ? Gîndul ei era la victorie, la o medalie pentru județul Alba. Mai era puțin... Un nou punct de control descoperit, dar în clipa cînd își ștampila fișa, tresări. La cîțiva pași, o altă fată, gemea căzută în frunziș. Ce se întîmplase ? Acele cronometrului o îndemnau pe Gabriela în cursă. Dar fata aceea ?...*

Cîțiva pași, și se afla lîngă ea. Ai pierdut traseul ? De ce plîngi ? „Nu — răspunse printre suspine cea întrebată. Piciorul ! Au... piciorul !". Pe Gabriela o străfulgeră atunci un gînd : entorsă ? Fata a căzut. Nu mai putea merge singură. Ce să facă ? Să-i spună să aștepte, că va anunța ea, să vină cineva s-o ajute ? Dar cînd ? Și chinul ei ?...

— Nu mai plînge. Hai, trece-ți brațul pe după gîtul meu. Așa, ușurel... Vezi că-i mai bine ?

Gabriela Schmidt e bucuroasă de... trofeul său

Au pornit încet spre punctul de sosire. Arbitrii au așteptat-o mult pe Gabriela, fata aceea sprintenă, pe care o cunoșteau, dar Gabriela a sosit tîrziu, cu adversara ei de întrecere la braț.

Abia la sosire a întrebat-o Gabriela pe fată ● Cum te cheamă ? „Stan Corina, de la Giurgiu". ● Vezi că am ajuns cu bine, Corina ? „Mulțumesc, Gabriela, dar tu ai pierdut din cauza mea..." ● Nu-i nimic — a răspuns Gabriela — am cîștigat, cred, o prietenă.

Prețuind gestul Gabrielei, înaltul ei spirit de întrajutorare colegială, cultivat la școala sportului, organizatorii au acordat Gabrielei Schmidt „Diploma pentru exemplară sportivitate". Adică pentru omenie...

V. T. MUREȘ

EXEMPLUL OMULUI DE SUFLET

De foarte mulți ani, de pe cînd băteam mingea ca licean pe stadionul „Avîntul" din Reghin, am urmărit cu admirație un om care era sufletul sportului din micul orășel. Crosurile, atît de îndrăgite la Reghin, concursurile de schi și săniuș care ne chemau la Pădurea Rotundă, acțiunile sportive sărbătorești din parc căpătau parcă suflu din energia, priceperea și dăruirea acestui om. Numele lui, cunoscut de toți copiii, **Liviu Maior**. Liviu și-a dedicat întreaga viață sportului, cu o modestie pe care rar am mai întîlnit-o și pe care i-o elogiem și acum, pentru că el, Liviu Maior, secretar al asociației sportive Voința din Reghin, este la fel ca acum 25 de ani.

Îl întîlnim mereu la numeroase acțiuni ale „Daciadei", la finale pe țară ale sportului de masă, prezent alături de reprezentații Reghinului. Iar dacă reporterul nu a fost la o competiție, el ne relatează faptele, fiind unul dintre corespondenții harnici ai ziarului nostru. Dacă Reghinul a dat de-a lungul anilor peste 30 de campioni republicani, mai ales în sporturile tehnico-aplicative, un merit îi revine lui Liviu Maior. El, însă, cu modestia lui admirabilă, răspunde : **„Lasă, omule ! Nu-i datoria iubitorilor de sport să fie grădinarii arenelor sportive ? Oamenii muncii iubesc sportul, muncesc și trebuie să le creăm condiții să se destindă prin sport. Copiii învață și avem datoria să-i educăm pentru a iubi și sportul, și munca".**

L-am întîlnit de curînd la un concurs republican de navomodele (se numără printre cadrele de specialitate ale federației). Cu toate că în ultimii ani l-au încercat nedorite crize de inimă, Liviu este la fel cum îl știam de prin liceu : zîmbitor, exact în tot ceea ce face, amabil și modest. Cum merge, Liviule ? **„Bine, omule ! Acum, în preajma lui 23 August am inițiat cîteva competiții omagiale tradiționale. Vino, că ai ce vedea..."**

Fii mereu așa, „omule", ca exemplu pentru mulți alții !

Viorel TONCEANU

La Progresul Oradea

„SPORTIVII NU DAU NICIODATĂ ÎNAPOI..."

Popas la asociația Progresul din Oradea. Progresul care, în urmă cu ani, și cu trei inițiale alăturate — I.C.O. — avea o cunoscută echipă de fotbal, campioană a țării și cîștigătoare de Cupă. Asta, ca să avem o idee de cît de iubit este sportul în unitățile I.J.G.C.L. — „patroanele" Progresului — cele care se ocupă de gospodărirea orașului. Stăm de vorbă cu tovarășul *Avram Piscoi*, secretarul comitetului de partid. *„De cînd mă știu în întreprindere, noi am avut mereu succese în sport. Pasiunea pentru diverse discipline sportive s-a transmis din generație în generație, s-a creat o veritabilă școală a educației prin sport și mă bucur să vă pot spune că mulți dintre sportivii care ajung să evolueze în zona performanței sînt și minunați tovarăși de muncă, sîrguincioși în activitatea lor, reușind, cu frumoase și apreciabile eforturi, să fie în frunte pe ambele fronturi — și cel profesional, și cel sportiv".* Aceleași frumoase aprecieri ni le-a împărtășit și directorul întreprinderii, ing. *Horia Văideanu*, a cărui deosebită înțelegere și disponibilitate pentru sport nu ne-a mai mirat cînd am aflat că a apărut, cu ani în urmă, în echipe divizionare de fotbal...

Asociația *Progresul Oradea* de astăzi ne-am permite s-o numim *Progresul P.P.* (aluzie la inițialele de faimă fotbalistică), aceste două litere însemnînd *popice* și *polo*. Într-adevăr, aceste două ramuri sportive sînt preferențiale pentru cei de la I.J.G.C.L. și se poate afirma că aportul asociației și în direcția performanței apare ca remarcabil. Echipa masculină de popice evoluează în campionatul divizionar, iar poloiștii alcătuiesc pepiniera Crișului, protagonistă a întrecerii republicane. Despre seriozitatea și exemplul educativ oferit de popicari ne-a vorbit ing. *Nicolae Coroiu*, șeful secției apă-canal : *„Mulți dintre popicari lucrează în secția noastră. Strungarul* Iosif Lang, *lăcătușii* Ion Micloș, Ion Gros *și* Alexandru Szekely, *conducătorul auto* Nicolae Malciu. *Apoi decanul popicarilor noștri, magazionerul* Ladislau Gallo. *Pot să vă spun că sîntem foarte mulțumiți de ei. Niciodată nu dau înapoi de la cele mai grele sarcini și reușesc să fie punctuali și la antrenamente. Pot spune că exemplul celor mai vîrstnici l-au urmat cu succes tinerii, o adevărată școală a sportivilor de frunte formîndu-se în întreprinderea noastră. Să mai observ că ei sînt și pildă prin comportarea în viața familială, în relațiile de muncă, într-un cuvînt, ne fac cinste în orice împrejurare".*

Acțiunile asociației Progresul pentru numeroșii amatori de mișcare se concretizează în organizarea unor competiții interne de fotbal și popice, în excursii. *„Totdeauna aceste întreceri între noi au trezit frumoase ambiții, dar au creat și un stimulent pentru sport,* ne declara inginerul șef al întreprinderii, *Romeo Apostol*, președintele asociației... *În zilele de vară, la campionatele asociației, ne întîlnim cu mic cu mare, unii în arenă, alții pe marginea terenului ca foarte pasionați spectatori. În paralel, ne mîndrim că am contribuit la ofensiva poloului orădean. Și să știți că în egală măsură cu succesele Crișului ne-au bucurat victoriile la public. Întrecerile organizate de asociația noastră la Felix au atras mii de spectatori. Iată un eficient mijloc de propagandă pentru o ramură sportivă completă, atît de utilă dezvoltării fizice".*

Am plecat de la Progresul Oradea cu convingerea că acolo unde există entuziasm și interes, sportul se dezvoltă pe toate planurile, reușind să se constituie și într-un mijloc de educație, așa cum este cazul cu vrednicii sportivi ai I.J.G.C.L.-ului orădean.

Eftimie IONESCU

ARE, N-ARE MOTIVE... FACE CONTESTAȚIE

De la o vreme, bîntuie în automobilismul nostru sportiv un concurent pe nume **Silviu Dinu**, legitimat la C.S.U. Pitești. Figură foarte cunoscută, concurentul la care ne referim nu se face remarcat prin vreo performanță deosebită (departe de el așa ceva), ci printr-o pasiune ieșită din comun pentru... contestații. În lumea curselor automobilistice, contestația nu este ceva neobișnuit, orice concurent convins că un partener de întrecere a adus mașinii sale de concurs transformări nepermise de regulament avînd dreptul să ceară verificarea acestui fapt. Au existat cazuri, de-a lungul anilor, și ele au fost judecate cu competență și discernămînt de comisiile tehnice special constituite pentru aceasta. Nu trebuie înțeles însă că contestația poate fi făcută cu ușurință, oricînd și oricum. Și aceasta, nu numai pentru că ar contraveni eticii sportive, ci și pentru că verificarea contestației înseamnă demontarea unor părți ale mașinii, printre care cea mai... vizată este... motorul ! Ei bine, nu este de neglijat nici faptul că orice contestație trebuie însoțită de o garanție variind între 300 și 3 000 de lei, sumă din care se reține valoarea manoperei verificării solicitate.

Toate acestea sînt valabile pentru concurenții „obișnuiți". Ele nu acționează în cazul lui S.D. care, vorba lui nenea Iancu, are, n-are motive... face contestație. Așa se face că la cursa de viteză în coastă de la Măgura a făcut reclamație împotriva mașinilor sportivilor Trașcă și Pîrvulescu (pentru care a depus garanție 2 600 lei), în „Marele premiu al Bucureștiului" a... bănuit pe Pîrvulescu și pe Andronic (garanție — 6 000 lei), iar la Baia Mare din nou în colimator Pîrvulescu, contestat indirect, printr-un coechipier (1300 lei). Este ușor de înțeles că atitudinea arogantă, expresiile jignitoare, certurile provocate de acest concurent contrastează cu atmosfera generală de respect reciproc și de sportivitate din această disciplină în care calmul și concentrarea nervoasă joacă un rol deosebit, inclusiv în apărarea integrității mașinii și concurentului. Și, ca și cînd n-ar ajunge aroganța lui S. D. („Plătesc oricît, dar să se desfacă motorul lui !") el este „sprijinit" și de soția sa cu o tonalitate mult mai înaltă și mereu gata să scoată din geantă miile necesare...

Numeroși sportivi și tehnicieni ni s-au adresat verbal sau în scris, dezaprobînd asemenea atitudine. **„Mi se rupe inima — cînd văd că trebuie desfăcut un motor închegat cu grijă, cu cheltuieli. Îl stric pur și simplu, îi iau, dacă-i demontez, de pildă, chiulasa, circa 30 la sută din putere"**, ne spunea **P. Șurloiu**, vechi tehnician, aflat în comisiile de verificare a contestațiilor.

Este regretabil să constatăm că Clubul sportiv universitar Pitești nu vede ceea ce vede de atîta timp toată lumea. Ba, mai mult, deși are datoria să asigure dezvoltarea activității sportive în rîndurile STUDENȚILOR și absolvenților respectivi într-un cadru puternic educativ, nu numai că nu ia poziție față de cel care pune sub semnul întrebării seriozitatea clubului prin exagerări unanim dezaprobate, dar îl mai și sprijină, lăsîndu-se prins în „hora" unor asemenea exagerări.

Chiar are C.S.U. Pitești atîția bani de aruncat pe contestații nefondate ?

Modesto FERRARINI